

Sygn. akt II K 1718/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2015r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muszka

Protokolant: Monika Rataj

po rozpoznaniu w dniu: 09 lutego 2015r.

s p r a w y : **R. P.**

syna H. i B. z domu A.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 stycznia 2007r. w J. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej , doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd działającego w imieniu i na rzecz pokrzywdzonego pracownika (...) w J. , co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków zawartej umowy o kredyt konsumencki nr (...) - (...) w wysokości 10 000 zł po czym nie dokonał spłaty rat powstałego zobowiązania powodując tym samym straty w kwocie 10 000 zł na szkodę (...) z/s M.

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.:

I. uznaje oskarżonego **R. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **R. P.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego **R. P.** do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) z s. we W. kwoty 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego **R. P.** do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej;

V. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego **R. P.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Sygn.. akt II K 1718/14

UZASADNIENIE

26 stycznia 2007r. **R. P.** doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd działającego w imieniu i na rzecz pokrzywdzonego pracownika

(...) co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków zawartej umowy o kredyt konsumencki nr (...) - (...) w kwocie 10.000 złotych. Po zawarciu powyższej umowy R. P. nie zapłacił żadnej z umówionych rat kredytu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. P. k. 66, zeznania świadka R. M. k. 37, zeznania świadka E. P. k. 58-59, wnioski k. 3-4, umowa o kredyt k. 5-14.

R. P. nie był dotychczas karany sędownie. W okresie od 1 sierpnia 2004 r. zatrudniony był jako monter wiązek kablowych w przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w J., gdzie uzyskiwał dochód w kwocie 1573 złotych. Pracę wykonywał do 7 września 2009 r.

Dowód: umowa o pracę k. 29, świadectwo pracy k. 31,

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 27 grudnia 2012 r. (...) sprzedał (...) z s. w K. reprezentowanemu przez (...) S.A. w K. wierzytelność wynikającą z powyższej umowy.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 15-21,

R. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż wprawdzie w okresie jego popełnienia posiadał zatrudnienie dające dochód w kwocie niespełna 1200 złotych, to jego zadłużenie alimentacyjne było w kwocie około 50000 złotych, zaś raty alimentacyjne stanowiły łącznie kwotę 700 złotych. Następnie uzgodnił z Prokuratorem warunki dobrowolnego poddania się karze w trybie art. 335§1 kpk.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia oskarżonego zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności, pozostając w zgodzie zarówno z treścią pozostałego zgromadzonego w aktach postępowania materiału dowodowego, jak i zasadami logiki. Zarówno zatem te wyjaśnienia, jak i zeznania świadków R. M. i E. P. mogły z uwagi na swoją wiarygodność stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego. Zeznania świadka R. M. pozwoliły na poczynienie ustaleń dotyczących braku możliwości wywiązania się przez oskarżonego z podjętego zobowiązania. Przyczyny tego stanu Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego i korespondujących z nimi zeznań świadka E. P.. Ustalenia stanu faktycznego zostały nadto oparte o treść dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania. Zostały one sporządzone przez upoważnione do tego osoby, w przewidzianej prawem formie. Mogły tym samym stanowić podstawę kategoriycznych ustaleń w sprawie.

Mając na uwadze przeprowadzoną analizę materiału dowodowego Sąd Rejonowy zważył, że oskarżony R. P. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 286§1 kk. Sąd zważył, iż w świetle ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie budzi żadnych wątpliwości cel oskarżonego w postaci chęci osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci uzyskania środków finansowych jak i połączone z jego realizacją niekorzystne rozporządzenie mieniem, polegające na przekazaniu mu przez przedstawiciela pokrzywdzonego kwoty 10.000 złotych pożyczki. Brak jest również wątpliwości co do faktu wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru i możliwości spłaty powstałego w ten sposób zadłużenia.

Oceniając całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych leżących w granicach czynu przypisanego oskarżonemu Sąd uznał, że cechuje się on znacznym stopniem społecznej szkodliwości, za którym to wnioskiem przemawia przede wszystkim fakt, iż działania takie wymuszają na instytucjach udzielających pożyczek stosowanie niewspółmiernych zabezpieczeń, co niewątpliwie utrudnia uczciwym kontrahentom uzyskanie środków pieniężnych z tego tytułu.

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował fakt przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt zaniechanie utrzymywania jakiegokolwiek kontaktu z kredytodawcą.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk, w szczególności stopniem społecznej szkodliwości czynów i stopniem winy oskarżonego, Sąd uznał, że odpowiednią karą orzeczoną wobec R. P. będzie kara ośmiu miesięcy pozbawienia wolności. Z całą pewnością nie będzie ona nadmierną dolegliwością dla oskarżonego, skoro pomimo istnienia wymienionych okoliczności mających wpływ na stopień społecznej szkodliwości i obciążających, mieści się ona mimo wszystko w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, przewidzianego przez ustawodawcę odnośnie czynu z art. 286§1 kk w zakresie od sześciu miesięcy do lat ośmiu. Z drugiej strony Sąd wnioskował, że nie jest konieczne wymierzanie mu kary surowszej, by osiągnięte zostały cele postępowania i cele kary. Orzeczona kara spełni stawiane przed nią cele w świetle oddziaływania wychowawczego, jak i zapobiegawczego, unaoczniając oskarżonemu naganność popełnionych czynów i jednocześnie ukazując mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie prawa. Kara ta będzie przy tym adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy, zatem spełni wszystkie wymogi stawiane przed nią przez przepisy karne.

Kara orzeczona względem oskarżonego umożliwiła skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd na podstawie całokształtu okoliczności sprawy i kierując się przesłankami określonymi w art. 69 § 1 i 2 kk, wnioskował, że można pozytywnie prognozować, iż mimo niewykonania orzeczonej kary oskarżony nie popełni w przyszłości przestępstwa, zaś przedmiotowe zdarzenie miało charakter li tylko incydentalny. W ocenie Sądu, zważywszy na długotrwałe powstrzymanie się przez oskarżonego od kontaktu z pokrzywdzonym, nie podejmowanie w tak znacznym okresie żadnych kroków mających na celu naprawienie wyrządzonej szkody, zasadnym było wyznaczenie trzyletniego okresu próby. Orzeczenie takiej kary z całą pewnością odniesie efekt wychowawczy i zapobiegawczy, dając możliwość pełnej weryfikacji postawionej prognozy.

Stosownie do treści uzgodnienia pomiędzy oskarżonym i Prokuratorem Sąd orzekł względem R. P. środek probacyjny o charakterze kompensacyjnym w postaci obowiązku naprawienia szkody, zobowiązując oskarżonego do zapłaty na rzecz (...) we W. kwoty 10.000 złotych w terminie 2 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku. Dla wzmocnienia oddziaływania wychowawczego na oskarżonego oraz zapewnienia wykonania powyższego obowiązku, Sąd zobowiązał nadto oskarżonego do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej. Obowiązek ten stanowi właściwy rodzaj oddziaływania na rzecz oskarżonego gdy mieć na uwadze, iż przedmiotowego przestępstwa dopuścił się on w związku z trudną sytuacją finansową.

Mając na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego, osiągającego dochód w kwocie 1400 złotych, wysokość jego zobowiązań z tytułu renty alimentacyjnej w kwocie 700 złotych miesięcznie, a także fakt nałożenia na niego obowiązku naprawienia szkody, Sąd uznał, iż obciążenie R. P. kosztami procesu byłoby dla niego zbyt uciążliwe.